

عنوان مقاله:

برنامه ریزی منظر شهری، با رویکرد توسعه فضای سبز (مطالعه موردی، شهر مشهد)

محل انتشار:

کنفرانس ملی معماری و منظر شهری پایدار (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

مهسا مهربان قزلحصار - کارشناس ارشد معماری، مدرس دانشگاه

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی شهری، می تواند به عنوان یک عامل اساسی پایدار جهت بهبود کیفیت زیست محیطی در محیط های طبیعی و ساخته شده بسیار تأثیرگذار باشد و همچنین می تواند شرایط مناسب برای توسعه معماری سبز را ارتقاء دهد. شهرها معمولاً با بسیاری از فضاهای سبز ترکیب شده اند و در معرض اثرات نامطلوب رشد و شهرنشینی قرار گرفته اند. در آغاز قرن 21 زمینه معماری سبز راه خود را در مسائل پیچیده تری تغییر داده است، فراتر از روش های سنتی، تئوری معماری سبز و عملکردی توسعه پیدا کرده است. از طرفی مناطق سبز دارای ویژگی های مختلف در فعالیت های شهری می باشد بگونه ای که معماری سبز به نماد پایداری، در شهرهای مدرن تبدیل شده است، برنامه ریزی شهری، به عنوان مجموعه ای از ایده ها، چارچوب ها و زمینه جدید برای طراحی شهری می باشد. سبز شدن شهر زمینه نوظهور از برنامه ریزی و طراحی است که در آن نیروهای مسلط بر طراحی شهری، ویژگی های چشم انداز و اکوسیستم، در ساختارهای معماری و زیرساخت های آن تأثیرگذار می باشد. هدف این مقاله مورد بررسی قرار گرفتن تأثیر برنامه ریزی شهری در کیفیت زیست محیطی منظر شهری در شهر مشهد می باشد، و در جهت روشن شدن برنامه های راهبردی جهت توسعه پایدار تلاش می کند، و چالش ها و فرصت ها و برخی از توصیه ها جهت برنامه ریزی و توسعه معماری سبز را بیان می کند. در این بررسی، ترجیحات و تجربیات از طریق تجزیه و تحلیل، و روش مشاهده انجام گرفته و از منابع موجود در سنون گذشته نگارندگان بهره برده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی شهری، توسعه ی پایدار، کیفیت زیست محیطی، نماد پایداری، طراحی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/290136>

